

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONTÉPIN, XAVIER DE

Amanta soțului / Xavier de Montépin ; trad. de:
Marian Georgescu. - București : Orizonturi, 2019
ISBN 978-973-736-329-9

I. Georgescu C., Marian (trad.)

821.133.1-31=135.1

Corector: *Emilia Leancă*
Tehnoredactor: *Puiu Enache*
Coperta: *Puiu Enache*

Editura ORIZONTURI – București
B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
telefon: 021.317.76.79, 0744.531.333
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

XAVIER DE MONTÉPIN

**AMANTA
SOTULUI**

Traducere de:
Marian C. Georgescu

Editura ORIZONTURI

1

MARGUERITE

Mă numeam Marguerite și locuiam la castelul Bezons, în Normandia, nu prea departe de Cäen. Oh, dar nu vă-nchipuiți că eram moștenitoarea familiei!

Nu, condiția mea era mult mai modestă. Mama, o văduvă de doar douăzeci și șapte de ani, îndeplinea foarte umila funcție de doamnă de companie a contesei Olympe de Bezons.

Vast, mareț, cvasiprinciar, castelul ocupa centrul unui parc imens ce semăna mai degrabă cu o pădure seculară.

În vremea din care-mi vin aceste îndepărțate amintiri, iată cine erau locuitorii castelului:

Mai întâi contele Ludovic de Bezons, bărbat frumos, foarte înalt, cu o față regulată, păr negru ondulat, dinți perfecti, ochi mari, negri și expresivi, deși puțin cam duri, umeri largi, un spate viguros, mâini și picioare aristocratice; se îmbrăca cu o eleganță căutată, avea gustul pentru lux și maniere ale unui mare senior; aproape mereu vorbea bland și ales, exceptând clipele în care era furios, căci atunci, cedând fără rezerve unui caracter violent și nestăpânit, devinea brutal ca un vizituu și necioplit ca un lacheu.

Domnul de Bezons avea treizeci și cinci – treizeci și sase de ani și cel puțin o sută – o sută douăzeci de mii livre rentă anuală.

Respec Contesa Olympe – cu zece ani mai tânără decât soțul ei – era o femeie firavă și grațioasă – puțin palidă, foarte drăguță, deși de obicei suferindă, aristocrată până-n vârful unghiilor.

Nu spun nimic de caracterul ei – povestirea mea vă va permite să-o apreciați.

Urma mama mea.

N-am văzut și n-am visat niciodată o ființă atât de seducătoare precum mama. Grația trupului, farmecul spiritului, aptitudinile înăscute și talentele dobândite, toate se adunau la ea...

Și să nu credeți deloc că judecând-o așa mă lăsam antrenată și orbită de dragostea de fiică... N-am iubit-o niciodată, și-o să înțelegeți curând de ce...

Rămasă văduvă la nouăsprezece ani, fără niciun fel de avere și cu un copil abia născut, mama, o femeie extraordinară, educată în casa regală de la Saint-Denis, fiică a unui ofițer din Legiunea de Onoare, a trebuit să intre, pentru a putea trăi, într-un mare pension din Paris, în calitate de institutoare.

Acolo a cunoscut-o pe domnișoara Olympe de Château-Nangis, de aproape aceeași vîrstă cu ea, și care simți curând pentru ea o mare afecțiune.

Domnișoara Olympe ieși din pension și se mărită cu contele Ludovic de Benzons. Primul lucru pe care i-l ceru soțului său fu să-i o dea pe prietena ei Leontine (mama mea) drept doamnă de companie și viitoare guvernantă a copiilor săi, dacă ar fi avut.

Contele consimți bucuros.

Începând din acest moment, fostă institutoare fu mereu lângă Tânărul cuplu, și contesa îi permise să mă ia și pe mine cu ea, ceea ce și făcu.

Pe lângă aceștia, în castel se mai aflau un mare număr de cai și servitori.

În serviciul mamei mele, pe care contesa o trata mai mult ca pe o prietenă, decât ca pe o subordonată, mai era o cameristă, pe nume Irma.

Poate că vă mirați văzând că intru în atâtea detaliu și povestesc fapte al căror sens era mult deasupra puterii de înțelegere a unui copil.

La acest lucru voi răspunde că am fost mereu extrem de precoce; mai mult, m-am gândit îndelung la cele ce urmează să povestesc, și unele lucruri care atunci păreau neclare și fără importanță au luat în ochii mei o semnificație clară și precisă, încât mi s-au gravat în suflet și-n minte într-un mod de neșters.

A vedea înseamnă a avea! zicea un poet. Mai ales pentru copii, această spusă e foarte adevărată.

Creșteam în voie la umbra splendidului parc al castelului de Bezons, și dacă ar fi venit cineva să-mi spună că nicio bucătică din luxul și splendoarea ce mă înconjurau nu erau și n-aveau să fie vreodată ale mele, sunt sigură că nu l-aș fi crezut cu niciun chip.

Contesa Olympe adora copiii, deși nu avea niciunul. Mie îmi arăta o afecțiune neobișnuită, mă răsfăța că și cum aş fi fost propriul ei copil. Îi plăcea să-mi dezvolte gustul pentru eleganță, înăscut la mine. Și, cum se știa că sunt favorita castelanei, toți servitorii erau la ordinele mele.

Într-adevăr, dintre numeroșii locuitori ai castelului Bezons, mama mea părea să mă iubească cel mai puțin.

Contele o întrecea în tandrețe pe soția sa în ce mă privea; venea în întâmpinarea celor mai mărunte dorințe ale mele și-mi repeta de dimineață până seara că eram fermecătoare, grațioasă, spirituală și că găsea în mine germenele unor nenumărate calități și talente.

Era greu ca, în aceste condiții, să nu devin cea mai mândră și orgolioasă fetiță din lume...

Ceea ce s-a și întâmplat.

Obligată să mă văd ridicată pe un piedestal prin aceste adulări continue, mi-am imaginat că sunt deosebită, cu mult deasupra celor ce mă înconjurau, și că ceea ce făceau pentru mine mi se cuvenea și n-avea să-mi lipsească niciodată.

Eram impulsivă, neastămpărată și poruncitoare. Dar cum aveam chipul de înger și mă purtam ca un drăcușor, continuau să găsească încântătoare nestăpânirea și capriciile mele.

Așa am ajuns la vârsta de opt sau nouă ani.

În acea vreme totul se schimbă, și nori de furtună începură să treacă pe un cer până atunci limpede și netulburat.

Iată care au fost primele lovitură de trăsnet al căror răsunet a ajuns și până la mine.

Într-o zi de vară, îmbrăcată cu o rochie subțire de muselină albă și niște pantalonași garniști cu dantelă, cu umerii și brațele goale, iar părul meu lung și blond strâns sub o pălărie mare de pai cu o coroniță de albăstrele, mă jucam alergând încolace și încolo pe imensa aleie de castani din parcul castelului cu un ogar de cea mai bună rasă pe care-l martirizam cu mare plăcere și care-mi suportă toate capriciile, arătându-mi că le găsește fermecătoare.

Când îl urmăream până îmi pierdeam respirația, când îl lăsam să o ia înainte; mă ascundeam în spatele unui copac ca să am plăcerea de a-l vedea căutându-mă și, după ce m-a găsit, mi-a pus labele pe umeri, cu lătrături vesele și recunoscătoare.

Făcuserăm astfel, amândoi, un drum destul de lung.

Căldura era sufocantă. Guido gâfâia, iar eu eram leoarcă de sudoare.

La capătul aleii străjuite cu castani se aflau trei stejari de-o mărime uriașă, înconjurați de un grup de arbori exotici, ale căror coroane elegante abia atingeau o treime din înălțimea trunchiurilor celor trei copaci uriași.

Sub stejari se găsea o bancă la care se ajungea pe o potecă ce șerpua prin păduricea de arbori tropicali.

Grație desimii frunzelor care o înconjurau, învăluind-o din toate părțile, banca stătea mereu la umbră și răcoare, indiferent la ce oră și pe ce căldură.

Adesea, obosită de jocurile mele înfocate, mergeam acolo să dorm câteva ore.

Guido se culca încovrigat alături de mine, iar eu îmi puneam capul pe coastele frumosului animal care, oricât de incomod stătea, nu făcea nicio mișcare de teamă să nu mă trezească.

Mă îndreptai într-acolo urmând poteca ce traversa pâlcul de copaci și făcea numeroase zigzaguri pitorești.

Când să ajung la bancă, de care nu mă mai despărțea decât o perdea de verdeață, m-am oprit, ascultând.

Prin goulurile dintre frunze văzusem pe cineva aşezat pe bancă, o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, și auzisem un zgomot asemănător celui produs de lungile suspine și de hohote de plâns înăbușite.

M-am oprit, spuneam, dar nu teamă, ci curiozitatea mă făcea să ezit – n-am fost niciodată temătoare, nici chiar timidă. Intuisem însă că se petreceau ceva misterios și-mi ziceam că trebuie să observ cu atenție înainte de a mă arăta la fața locului.

Respect p
Dar Guido o luase înainte. Îl ținui de zgardă, silindu-l să rămână lângă mine...

Apoi, din nou plecai urechea.

Nu mă-nșelam – auzisem suspine și hohote de plâns.

Dar cine plângea atât de rău?

Încercai să fac câțiva pași înainte, ușurel-ușurel, cu grija ca picioarele mele să nu facă zgomot pe nisipul potecii.

Ajunsei astfel lângă intrarea în salonul de verdeată, în mijlocul căruia se aflau banca și trunchiurile celor trei copaci.

Imediat recunoscu persoana așezată pe bancă.

Era contesa Olympe, pe jumătate culcată într-o atitudine disperată, cu părul în dezordine, ascunzându-și fața în mâinile-i albe ca de ceară.

La fiecare inspirație, sânul ei se ridică cu violență, și mi se părea că-i disting prin rochie bătăile inimii.

O iubeam mult pe contesa Olympe... Vederea durerii ei mă mișcă într-atât că mă simții și eu gata să izbucnesc în plâns...

CAMERISTA

Î-am dat drumul lui Guido, care, dintr-un singur salt, sări lângă contesa și-și puse capul pe genunchii ei. Tânăra femeie tresări și-și luă mâinile de pe față; zărindu-mă în urma lui Guido, scoase un strigăt ușor.

Alergai spre ea.

— Mămicuță, îi șoptii, de ce plângi aşa?

Atât pe contesa Olympe cât și pe mama mea, le numeam mame.

Le deosebeam spunându-i primei *mămicuță*, iar celeilalte, adevăratei mele mame, *mămică*.

Contesa nu-mi răspunse.

Repetai:

— De ce plângi?... Cine te-a încruntat?

Și-am vrut, aşa cum aveam obiceiul, să-o cuprind cu brațele.

Contesa mă îndepărta bland.

Mă respingea!... Deci o plăcuseam...

Acest gând îmi cuprinse inima, și începui să plâng amar.

Contesa îmi văzu lacrimile, și fără îndoială fu mișcată, căci se apleca spre mine, mă luă și mă apropi de ea, mă lipi de inima ei și-mi acoperi fruntea cu sărutări, apoi părul, obrajii, murmurând:

— Biet copil... la urma urmei nu e vina ta... tu mă iubești... și eu te iubesc... te iubesc... te iubesc...

Își înmulții sărutările, iar lacrimile-i șiroiau pe obrajii.

Această dovdă de afecțiune mă ușură, dar mai plângem încă, nu din cauza durerii mele, ci datorită celei a mămicuței.

Aș fi vrut s-o mai întreb ceva, dar nu îndrăzneam.

Am rămas lângă ea, privindu-i fața mai palidă ca de obicei, ochii roșii și gura ce se străduia să surâdă...

Și ea mă privea și-mi ținea mâinile într-ale ei, șopțindu-mi frânturi de cuvinte pe care nu le deslușeam. Deodată i-am simțit mâinile tremurând; și ea întoarse privirea de la mine, și-am auzit distinct aceste cuvinte:

— Oh! Cum seamănă cu mama ei...

Apoi contesa se ridică și făcu câțiva pași cu intenția de a se îndepărta.

Voiam s-o urmez.

Ea se întoarse spre mine și-mi spuse cu o voce tăioasă:

— Rămâi, vreau să fiu singură...

Apoi dispăru în spatele perdelei de verdeată ce masca intrarea pe potecă.

Îmi amintesc perfect tot ce s-a întâmplat atunci în mintea mea de copil, furia sau mai degrabă revolta pe care am simțit-o umplându-mi inima.

Îi împărtășisem din tot sufletul durerea, și lacrimile mele erau dovada.

Și iată că în loc să-mi fie recunoscătoare, contesa îmi arăta o răceală ciudată, o evidentă antipatie, și-mi vorbea cu o neobișnuită asprime cu care nu eram deloc obișnuită și pe care n-o meritam...

N-am știut niciodată să mă rog, nici să mă supun sau să accept o umilință. Totdeauna m-am revoltat contra nedreptății; aşadar, am început să șoptesc:

— O iubeam mult pe mămicuța, dar dacă ea nu vrea să mă mai iubească... n-am s-o mai iubesc nici eu...

Hotărârea mea era luată, dar cu toate acestea sufeream renunțând la afecțiunea pentru ea, și lacrimile continuau să-mi curgă.

Guido începuse să scoată mici schelălăituri, să-mi lingă mâinile și să se joace cu ele în semn că-mi împărtășea grijile și încerca să mă liniștească.

Mi se părea că trebuie să înțeleagă...

I-am spus:

— Tu mă iubești, bunul meu Guido, așa cum o iubesc eu pe contesa Olympe... mă mângâi, așa cum o mângâiam eu... cum o consolam. Dar eu nu sunt nici nedreaptă, nici disprețuitoare, și nu te resping...

Și am început să-i acopăr cu sărutări capul delicat și inteligent al ogarului.

În acest timp mă liniștii puțin câte puțin, părăsii banca și mă îndreptai spre castel.

Voiam s-o întâlnesc pe mama și s-o întreb dacă cunoaște motivul lacrimilor contesei Olympe.

N-am întâlnit pe nimeni până la ușa apartamentului pe care-l ocupam eu și cu mama. Acolo am încercat să intru.

Ușa anticamerei era închisă pe dinăuntru, și nu se deschidea.

Am bătut puternic, mi-am lipit gura de gaura închizătorii și am strigat că sunt eu. Toate acestea rămaseră fără rezultat căci nu se auzea niciun semn de viață în interiorul apartamentului.

Înciudată și mai ales foarte mirată, voi am să plec când am simțit o mâna pe umăr.

M-am întors repede și-am văzut-o în spatele meu pe camerista care se apropiase încercând să-și înăbușe pașii pentru a mă surprinde.

Această femeie, care se numea Irma, fusese pusă special de contesă în serviciul mamei.

Era o femeie roșcată de douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani, destul de drăguță, cu un aer impertinent, înfățișare provocatoare, nasul în aer și privirea vioaie.

Avea ceva ciudat în felul de a privi oamenii, dar nu înțelegeam de ce la acea vreme.

Acum bănuiesc că Irma trebuia să joace teatru în fața contesei pentru a se face acceptată la castel, iar în ce-l privește pe conte, acest fel de a fi provocator nu-i displăcea deloc.

O iubeam mult pe Irma care se arăta foarte înțele-gătoare cu mine și care părea dornică să-mi placă în orice ocazie.

Așadar, tocmai îmi pusese mâna pe umăr, iar eu m-am întors brusc spre ea.

Râdea.

— Bați de mult timp în ușă, domnișoară Marguerite? mă întrebă ea.

— De cel puțin cinci minute.

— Sărmane copil, te sfătuiesc să renunți...

— De ce?

— Pentru că n-o să-ți deschidă.

— Ești sigură, Irma?

— Oh! Foarte sigură.

— Deci mămica a ieșit?

— Nu, nu, e înăuntru...

— Atunci, ar putea să-mi deschidă dacă ar vrea?

— Da.

— Poate n-aude că bat?

— Aude cât se poate de bine.

— Deci nu vrea să-mi deschidă?

— Adeverat.

— Dar ce face?

— Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune. Dar e sigur că e foarte ocupată și-ar fi inutil s-o deranjezi un timp; aşa că te sfătuiesc să vîi la mine în cameră să-o aştepți.

Am urmat-o pe Irma.

Camera ei se afla pe același corridor cu apartamentul mamei.

Deasupra ușii se găsea un clopoțel folosit atunci când erau necesare serviciile ei.

Irma se așeză și-și relua lucrul la broderia pe care o părăsise un timp pentru a veni după mine. M-am așezat alături de ea pe un taburet.

Îmi spuse:

— Te grăbești să intri la mama ta, domnișoară Marguerite?

— Da, vreau s-o văd imediat.

— Ai, poate, să-i spui ceva?

— Voi am s-o întreb ceva.

— S-o întrebi?

— Da.

— Eu nu-ți pot răspunde?

— Nu cred...

— Să vedem totuși.

— Ei bine! Voi am să știu de ce e atât de tristă contesa Olympe. Poți să-mi spui, Irma?

Camerista tresări.

— Of! Doamna e tristă! șopti ea.

— Vezi că nu știai?

— Nu știam, dar nu mă îndoiam de asta. Și cum de-află că e tristă, domnișoară Marguerite?

— Pentru că deodată contesa a început să plângă foarte tare...

— Plâng ea?

— Da, cu lacrimi mari. Am vrut s-o liniștesc, dar n-am putut...